

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wyrokiem z dnia 15 maja 2014r., sygn. akt II K 75/08, uznał oskarżonego **M. B. (1)** za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu, w sposób podobny dopuścił się ciągu przestępstw polegającego na tym, że:

- w dniu 10 marca 2003 roku i 5 maja 2003 roku w W. i Z. działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1), pełnomocnikiem firmy (...) M. W. z siedzibą w W. - będącym osobą uprawnioną do wystawiania i przyjmowania faktury VAT w imieniu tego podmiotu gospodarczego oraz z H. L., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w celu udokumentowania źródła pochodzenia niepełnowartościowych wyrobów petrochemicznych, sprzedawanych jako olej napędowy, pomimo niezastnienia zdarzeń gospodarczych, poświadczył nieprawdę w dwóch fakturach VAT wystawionych przez w/w podmiot:

1	212/E	z dnia	10,03,2003r	Sprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	34 835,64 zł
2	346/E	z dnia	05,05,2003r	sprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	25 807,61 zł

poprzez przyjęcie tych dokumentów i wprowadzenie do księgowości firmy (...) sp.z o.o. z/s w Z., w której był udziałowcem,

tj. popełnienia czynu stanowiącego przestępstwo z art. 271 §3 k.k. w zw. z art. 12 kk;

- w dniu 7 lutego 2003 roku w Z. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1), pełnomocnikiem firmy PPHU (...), sp. z o.o. z siedzibą w W. - będącym osobą uprawnioną do wystawiania i przyjmowania faktury VAT w imieniu tego podmiotu gospodarczego oraz z H. L., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w celu udokumentowania źródła pochodzenia niepełnowartościowych wyrobów petrochemicznych, sprzedawanych jako olej napędowy, pomimo niezastnienia zdarzenia gospodarczych, poświadczył nieprawdę w dwóch fakturach VAT wystawionych przez ww podmiot:

1	2/03/S	z dnia	07,02,2003	na sprzedaż oleju napędowego	13 054	litrów na kwotę	34 081,38 zł
2	1/03/S	z dnia	07,02,2003	na sprzedaż oleju napędowego	13 018	litrów na kwotę	33 987,39 zł

poprzez przyjęcie tych dokumentów i wprowadzenie do księgowości firmy (...) sp.z o.o. z/s w Z. W., w której był udziałowcem, tj. popełnienia czynu stanowiącego przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 kk i za to na zasadzie art. 271 § 3 k.k przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk i art. 33 § 1, 2 i 3 kk skazał go na karę **8 miesięcy** pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze **100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych**.

W punkcie 2 wyroku na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 kpk Sąd umorzył postępowanie karne przeciwko **M. B. (1)** o czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 k.k. i w tym zakresie kosztami procesu obciąży Skarb Państwa.

W punkcie 3 wyroku na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk Sąd umorzył postępowanie karne przeciwko **M. B. (1)** o czyn polegający na tym, że w okresie od ok. 7 lutego 2003 roku do ok. 5 maja 2003 w Z., W. i innych miastach uczestniczył wraz z J. W. (1), H. L. i innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw w tym przestępstw skarbowych, polegających na uszczupleniu należności podatkowych z tytułu podatku VAT i podatku dochodowego, oraz poświadczaniu nieprawdy w dokumentach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj z art. 258 § 1 kk w brzmieniu od dnia 17.10.1999 nadanym Dz. U. Z 1999 nr 83 poz.931 w zw. z art. 4 § 1 kk i w tym zakresie kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

W punkcie 4 wyroku na podstawie art.17 § 1 pkt 7 kpk Sąd umorzył postępowanie karne przeciwko **M. B. (1)** o czyn mający polegać na tym, że w okresie grudnia 2003 roku do 13 lipca 2004 roku w Z., W. i innych miastach uczestniczył wraz z J. W. (1), H. L. i innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw w tym przestępstw skarbowych, polegających na uszczupleniu należności podatkowych z tytułu podatku VAT i podatku dochodowego, oraz poświadczaniu nieprawdy w dokumentach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj z art. 258 § 1 kk i w tym zakresie kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Na zasadzie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu **M. B. (1)** wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres próby **3 lat**.

Tym samym wyrokiem Sąd uniewinnił oskarżonego **T. L.** od popełnienia wszystkich zarzuconych mu czynów, tj. od tego, że:

1. w okresie od 1 maja 2002 roku do 14 października 2002 roku w W. i innych miastach działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla:

- J. W. (1), przedsiębiorstwa (...) c.o. i innych osób w kwocie co najmniej 99.723,11 zł. pochodzącej z przeklasyfikowania olei opałowych i innych produktów ropopochodnych na olej napędowy a wynikającej z różnicy pomiędzy ceną zakupu olei opałowych a ich sprzedażą jako olej napędowy to jest 73 grosze na każdym litrze produktu pomnożone przez łączną ilość produktu sprzedanego jako olej napędowy w ilości 136.607 litrów, oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie stanowiącej nieuregulowaną należność z tytułu podatku VAT w kwocie co najmniej 52.476, 2 zł. wynikającej z kwoty 291.003,41 zł., będącej różnicą pomiędzy wartością faktycznie kupionego produktu ropopochodnego a sprzedanego i zgłoszonego do opodatkowania,
- siebie i Przedsiębiorstwa Rolnego (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. w kwocie co najmniej 22. 214 zł. wynikającej z różnicy średnich cen ogólnokrajowych Hurtowych sprzedaży oleju napędowego oferowanego przez (...) S.A. a cenami sprzedaży firmy (...) odpowiednio za jeden litr w kwocie 0,22zł dla miesiąca maja 2002 roku, 0,17zł i 0,15zł dla miesiąca czerwca 2002 roku , 0,16zł i 0,26zł dla miesiąca lipca 2002 roku 0,02zł dla miesiąca sierpnia 2002 roku i nie ustalonej kwoty dla miesiąca października 2002 roku gdzie cena deklarowanego na fakturze oleju napędowego była wyższa o 0,12zł od ceny PKN (...), pomnożoną przez ilości litrów sprzedanego paliwa to jest:

6 .116 zł. dla miesiąca maja 2002 roku , 10.053 zł dla miesiąca czerwca 2002, roku,

5. 818 zł dla miesiąca lipca 2002 roku , 227,14 zł., dla miesiąca sierpnia 2002 roku

polecił poświadczyć nieprawdę co transakcji zawartych w niżej wymienionych fakturach VAT z których wynikało, iż firma (...) dokonywała sprzedaży do firmy Przedsiębiorstwo Rolne (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. oleju napędowego podczas gdy w rzeczywistości wymienionych transakcji nie było gdyż sprzedano inny produkt ropopochodny niż olej napędowy i tak poleciał poświadczyć nieprawdę co do transakcji w 8 fakturach VAT:

1	163/D	z dnia	01,05,2002	na sprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	24 888,00 zł
2	176/D	z dnia	08,05,2002	na sprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	32 769,20 zł
3	224/D	z dnia	03,06,2002	na sprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	64 086,60 zł
4	248/D	z dnia	14,06,2002	na sprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	66 758,40 zł
5	277/D	z dnia	06,07,2002	na sprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	51 792,66 zł
6	359/D	z dnia	27,08,2002	na sprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	26 879,75 zł
7	17/02	z dnia	06,07,2002	na sprzedaż oleju napędowego	7700	litrów	na kwotę	15 969,80 zł
8	489/D	z dnia	14,10,2002	na sprzedaż oleju napędowego	3000	litrów	na kwotę	7 859,00 zł tj.

tj. od przestępstwa z artykułu 18 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk,

2. w okresie od 11 kwietnia 2003 roku do 15 stycznia 2004 roku w W. i innych miastach działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (2) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla:

- J. W. (1), Przedsiębiorstwa (...) c.o. i innych osób w kwocie co najmniej 88. 289, 85 zł. pochodzącej z przeklasyfikowania olei opałowych i innych produktów ropopochodnych na olej napędowy a wynikającej z różnicy pomiędzy ceną zakupu olei opałowych a ich sprzedażą jako olej napędowy to jest 73 grosze na każdym litrze produktu pomnożone przez łączną ilość produktu sprzedanego jako olej napędowy w ilości 120.945 litrów, oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie stanowiącej nieuregulowaną należność z tytułu podatku VAT w kwocie co najmniej 54.398,96 zł. wynikającej z kwoty 301.666,96 zł., będącej różnicą pomiędzy wartością faktycznie kupionego produktu ropopochodnego a sprzedanego i zgłoszonego do opodatkowania,
- siebie i Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. w kwocie co najmniej 30. 519 zł wynikających z różnicy średnio ważonych ogólnokrajowych cen detalicznych sprzedaży oleju napędowego przez (...) S.A., a cenami sprzedaży firmy (...) odpowiednio w kwotach za jeden litr 0,13 zł, dla miesiąca stycznia 2004r, 0,58 zł dla miesiąca kwietnia 2003r, 0,28zł dla miesiąca października 2002 roku, pomnożonych przez ilości litrów sprzedanego paliwa to jest 3.650,40 zł. w miesiącu styczniu 2004 roku z zakupu 28.80 litrów, 11.658 zł w miesiącu kwietniu 2003 roku z zakupu 20.100 litrów, 1.534 zł w miesiącu maju 2004 roku z zakupu 11.800 litrów, 13.676,60 zł. w miesiącu październiku 2002 roku z zakupu 51.915 litrów, i w nie ustalonych kwotach w miesiącach lipiec 2002 roku oraz we wrześniu 2003 roku będąc pełnomocnikiem firmy (...) i osobą uprawnioną do wystawiania i przyjmowania faktur Vat poświadczył nieprawdę co transakcji zawartych w niżej wymienionych fakturach VAT z których wynikało, iż firma (...) dokonywała sprzedaży do firmy Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. oleju napędowego podczas gdy w rzeczywistości wymienionych transakcji nie było gdyż sprzedano inny produkt ropopochodny niż olej napędowy i tak poświadczył nieprawdę w 12 fakturach VAT:

1	294/E	z dnia	11,04,2003r	sprzedaż oleju napędowego	8900	litrów	na kwotę	21 933,16 zł
2	305/E	z dnia	15,04,2003r	sprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	27 601,28 zł
3	24/G	z dnia	15,01,2004r	sprzedaż oleju napędowego	4000	litrów	na kwotę	10 004,00 zł
4	25/G	z dnia	15,01,2004r	sprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	30 212,08 zł
5	26/G	z dnia	15,01,2004r	sprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	30 012,00 zł

6	210/G	z dnia	04,05,2004r	rsprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	33 106,53 zł
7	301/D	z dnia	29,07,2002r	rsprzedaż oleju napędowego	3800	litrów	na kwotę	8 669,32 zł
8	473/D	z dnia	04,10,2002r	rsprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	67 503,94 zł
9	486/D	z dnia	04,10,2002r	rsprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	43 480,80 zł
10	489/D	z dnia	14,10,2002r	rsprzedaż oleju napędowego	3000	litrów	na kwotę	7 869,00 zł
11	539/E	z dnia	26,09,2003r	rsprzedaż oleju napędowego	3070	litrów	na kwotę	7 191,17 zł
12	180/G	z dnia	22,04,2004r	na sprzedaż oleju napędowego	5 200	litrów na kwotę	14 083,68 zł	

tj. - od przestępstwa z artykułu 18 § 1kk zw. z art. 271 § 1 i 3kk w zw. z art. 12 kk,

3. w okresie od 1 maja 2002 roku do 14 października 2002 roku w W. i innych miastach działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla:

- J. W. (1), przedsiębiorstwa (...) c.o. i innych osób w kwocie co najmniej 74.671,70 zł. pochodzącej z przeklasyfikowania olei opałowych i innych produktów ropopochodnych na olej napędowy a wynikającej z różnicy pomiędzy ceną zakupu olei opałowych a ich sprzedażą jako olej napędowy to jest 73 grosze na każdym litrze produktu pomnożone przez łączną ilość produktu sprzedanego jako olej napędowy w ilości 102 tysięcy 290 litrów, oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie stanowiącej niuregulowaną należność z tytułu podatku VAT w kwocie co najmniej 40 .139, 13 zł. wynikającej z kwoty 222. 589, 73 zł., będącej różnicą pomiędzy wartością faktycznie kupionego produktu ropopochodnego a sprzedanego i zgłoszonego do opodatkowania,
- siebie i Gospodarstwa Rolnego (...) s.c. T. i K. L. (1) z siedzibą w K. w kwocie co najmniej 15.118, 80 zł. wynikającej z różnicy cen hurtowych sprzedaży oleju napędowego przez (...) S.A. a cenami sprzedaży firmy (...) odpowiednio za jeden litr w kwocie 0,23zł dla miesiąca maja 2002 roku, 0,18 zł dla miesiąca czerwca 2002 roku, 0,05zł i 0,16zł

dla miesiąca lipca 2002 roku, 0,02 zł dla miesiąca sierpnia 2002 roku, 0,08 zł dla miesiąca października 2002 roku pomnożoną przez ilości litrów sprzedanego paliwa to jest 6.626 zł dla maja 2002 roku, 3.924 zł dla czerwca 2002 roku, 4.456 zł dla lipca 2002 roku, 232,80 zł. dla sierpnia 2002 roku, 480 zł dla października 2002 roku będąc współwłaścicielem Gospodarstwa Rolnego (...) polecił poświadczył nieprawdę co transakcji zawartych w niżej wymienionych fakturach VAT z których wynikało, iż firma (...) dokonywała sprzedaży do firmy Gospodarstwo Rolne (...) s.c. T. i K. L. (1) z siedzibą w K. oleju napędowego podczas gdy w rzeczywistości wymienionych transakcji nie było gdyż sprzedano inny produkt ropopochodny niż olej napędowy i tak poświadczył nieprawdę w 7 fakturach VAT:

1	175/D	z dnia	08,05,2002r	rsprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	33 598,80 zł
2	227/D	z dnia	04,06,2002r	rsprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	45 213,20 zł
3	277/D	z dnia	06,07,2002r	rsprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	51 792,66 zł
4	302/D	z dnia	29,07,2002r	rsprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	29 201,92 zł
5	358/D	z dnia	27,08,2002r	rsprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	27 549,55 zł
6	485/D	z dnia	14,10,2002r	rsprzedaż oleju napędowego	6000	litrów	na kwotę	14 493,60 zł

7	164/D	Z dnia	01,05,2002r	rsprzedaż oleju napędowego		10 000	Litrów	Na kwotę	20 740,00 zł
----------	-------	--------	-------------	----------------------------------	--	--------	--------	-------------	--------------------

tj. - od czynu z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk

4. W okresie od 2 kwietnia 2004 roku do 4 maja 2004 roku w miejscowości W., W. i innych działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej:

- dla siebie i i Zakład Handlu (...) z siedzibą we W. w kwocie co najmniej 24.703,9 zł wynikającej z różnicy średnio ważonych ogólnokrajowych cen detalicznych sprzedaży oleju napędowego przez (...) S.A. a cenami sprzedaży

firmy (...) odpowiednio w kwotach za jeden litr 0,43 zł dla miesiąca kwietnia 2004r i 0,14 zł dla miesiąca maja 2004r pomnożoną przez ilości litrów sprzedanego paliwa to jest 24.150, 9 zł. w miesiącu kwietniu 2004 roku z zakupu 56. 163 litrów, 553 zł w miesiącu maju 2004 roku z zakupu 3.950 litrów,

- dla J. W. (1) w kwocie co najmniej 43.882,49 zł pochodzącej z przeklasyfikowania olei opałowych na olej napędowy a wynikającej z różnicy pomiędzy ceną zakupu olei opałowych a ich sprzedażą jako olej napędowy to jest 73 grosze na każdym litrze produktu pomnożone przez łączną ilość produktu sprzedanego jako olej napędowy w ilości 60. 113 litrów, polecił przyjąć i wprowadzić do dokumentacji księgowej firmy Zakład Handlu (...) z siedzibą we W. faktury VAT poświadczające nieprawdę co transakcji zawartych w niżej wymienionych fakturach VAT z których wynikało, iż firma (...) dokonała sprzedaży do firmy Zakład Handlu (...) z siedzibą we W. oleju napędowego podczas gdy w rzeczywistości wymienionych transakcji nie było gdyż sprzedano inny produkt ropopochodny niż olej napędowy i tak polecił poświadczyc nieprawdę w 4 niżej wymienionych 4 faktur VAT:

1	faktura VAT nr	145/G	z dnia	02,04,2004	sprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	44 769,12 zł
2	faktura VAT nr	164/G	z dnia	08,04,2004	sprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	47 614,16 zł
3	faktura VAT nr	197/G	z dnia	29,04,2004	sprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów	na kwotę	58 888,74 zł
4	faktura VAT nr	209/G	z dnia	04,05,2004	sprzedaż oleju napędowego	3950	litrów	na kwotę	11 035,51 zł

tj. od czynu z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk przy zast. art. 12 kk

5. W okresie od 11 kwietnia 2003 roku do 15 stycznia 2004 roku w W. i innych miastach działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej:

- dla siebie i Cukrowni (...) w kwocie co najmniej 20.180,10 zł. wynikających z różnicy średnio ważonych ogólnokrajowych cen detalicznych i hurtowych sprzedaży oleju napędowego przez (...) S.A. a cenami sprzedaży firmy (...) odpowiednio za jeden litr w kwocie 0,33 zł dla miesiąca grudnia 2002 roku, 0,23 zł dla miesiąca maja 2002 roku 0,16zł dla miesiąca czerwca 2002 roku pomnożoną przez ilości litrów sprzedanego paliwa to jest 10.411 zł dla miesiąca grudnia 2002 roku, 5.837,40 zł dla miesiąca maja 2002 roku, 3.931,20 zł. dla miesiąca czerwca 2002 roku,
- dla J. W. (1) i Przedsiębiorstwa (...) co. w kwocie co najmniej 59.495 zł pochodzącej z przeklasyfikowania olei opałowych na olej napędowy a wynikającej z różnicy pomiędzy ceną zakupu olei opałowych a ich sprzedażą jako olej napędowy to jest 73 grosze na każdym litrze produktu pomnożone przez łączną ilość produktu sprzedanego jako olej napędowy w ilości 81.500 litrów,

polecił przyjąć, wprowadzić do dokumentacji księgowej firmy Cukrownia (...) faktury VAT poświadczające nieprawdę co transakcji zawartych w niżej wymienionych fakturach VAT z których wynikało, iż firma (...) dokonała sprzedaży do firmy Cukrownia (...) oleju napędowego podczas gdy w rzeczywistości wymienionych transakcji nie było gdyż sprzedano inny produkt ropopochodny niż olej napędowy i tak polecił poświadczyc nieprawdę w 3 niżej wymienionych w 3 fakturach VAT:

1	faktura VAT nr	697/E	z dnia	20,12,2002r	na sprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów na kwotę	72 747,99 zł
2	faktura VAT nr	238/D	z dnia	11,06,2002r	na sprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów na kwotę	51 257,93 zł
3	faktura VAT nr	200/D	z dnia	15,05,2002r	na sprzedaż oleju napędowego	(...)	litrów na kwotę	52 638,12 zł

tj. od czynu z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk. w zw. z . art. 12 kk

6. W okresie od 27 września 2003 roku do 5 marca 2004 roku w W., W. i innych miastach działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej:

- dla siebie i Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. w kwocie co najmniej 9.301,80 zł. wynikających z różnicy średnio ważonych ogólnokrajowych cen detalicznych i hurtowych sprzedaży oleju napędowego przez (...) S.A. a cenami sprzedaży firmy PPHU (...) sp. z o.o. odpowiednio za jeden litr w kwotach 0,20zł dla miesiąca marca 2004r, 0,16 zł dla miesiąca kwietnia 2004r, 0,09 zł dla miesiąca września 2003 roku, 0,12zł dla października 2003 roku, i nieustalonej kwocie dla 6-ciu transakcji w miesiącu listopadzie 2003 roku gdyż deklarowana cena na fakturach VAT była wyższa od hurtowych PKN (...) od 0,03zł do 0,18 zł. pomnożonych przez ilości litrów sprzedanego paliwa to jest 848.80 zł. w miesiącu kwietniu 2004 roku z zakupu 5 tysięcy 305 litrów, 3 tysiące 150 złotych w miesiącu marcu 2004 roku z zakupu 15 tysięcy 750 litrów, w nie ustalonej kwocie dla miesiąca listopada 2003 roku, 2.610 zł dla września 2003 roku, 2.273, 4 zł. dla października 2003 roku,
- dla J. W. (1) w kwocie co najmniej 126. 169, 55 zł. pochodzącej z przeklasyfikowania olei opałowych na olej napędowy a wynikającej z różnicy pomiędzy ceną zakupu olei opałowych, a ich sprzedażą jako olej napędowy to jest 73 grosze na każdym litrze produktu pomnożone przez łączną ilość produktu sprzedanego jako olej napędowy w ilości 172.835 litrów,

polecił przyjąć, wprowadzić do dokumentacji księgowej firmy (...) sp. z o.o. faktury VAT poświadczające nieprawdę co transakcji zawartych w niżej wymienionych fakturach VAT z których wynikało, iż firma PPHU (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonała sprzedaży do firmy Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. oleju napędowego podczas gdy w rzeczywistości wymienionych transakcji nie było gdyż sprzedano inny produkt ropopochodny niż olej napędowy i tak polecił poświadczyc nieprawdę co do 14 niżej wymienionych w 14 fakturach VAT:

1	faktura VAT nr	141/03/S	z dnia	27,09,2003r	na sprzedaż oleju napędowego	16 000	litrów na kwotę	37 487,40 zł
2	faktura VAT nr	140/03/S	z dnia	27,09,2003r	na sprzedaż oleju napędowego	13 000	litrów na kwotę	30 451,20 zł
3	faktura VAT nr	258/03/S	z dnia	26,11,2003r	na sprzedaż oleju napędowego	32 007	litrów na kwotę	88 249,70 zł
4	faktura VAT nr	242/03/S	z dnia	24,11,2003r	na sprzedaż oleju napędowego	6 870	litrów na kwotę	18 271,45 zł
5	faktura VAT nr	241/03/S	z dnia	24,11,2003r	na sprzedaż oleju napędowego	9 068	litrów na kwotę	24 117,25 zł
6	faktura VAT nr	213/03/S	z dnia	10,11,2003r	na sprzedaż oleju napędowego	9 300	litrów na kwotę	24 280,44 zł
7	faktura VAT nr	212/03/S	z dnia	08,11,2003r	na sprzedaż oleju napędowego	7 773	litrów na kwotę	20 293,75 zł
8	faktura VAT nr	203/03/S	z dnia	04,11,2003r	na sprzedaż oleju napędowego	9 300	litrów na kwotę	24 734,28 zł
9	faktura VAT nr	193/03/S	z dnia	27,10,2003r	na sprzedaż oleju napędowego	3 500	litrów na kwotę	8 497,30 zł

10	faktura VAT nr	191/03/S	z dnia	27,10,2003r	na sprzedaż oleju napędowego	9 892	litrów na kwotę	24 015,80 zł
11	faktura VAT nr	190/03/S	z dnia	27,10,2003r	na sprzedaż oleju napędowego	9 050	litrów na kwotę	21 971,59 zł
12	faktura VAT nr	394/04/P	z dnia	24,04,2004r	na sprzedaż oleju napędowego	5 305	litrów na kwotę	14 303,34 zł
13	faktura VAT nr	57/04/P	z dnia	05,03,2004r	na sprzedaż oleju napędowego	7 747	litrów na kwotę	19 753,30 zł
14	faktura VAT nr	56/04/P	z dnia	05,03,2004r	na sprzedaż oleju napędowego	8 003	litrów na kwotę	20 406,05 zł

tj. - od czynu z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk

7. W okresie od 23 października 2003 roku do 18 czerwca 2004 roku w W., W. i innych miastach działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1), H. L. i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej:

- dla siebie, Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w kwocie co najmniej 15.111,84 zł. wynikających z różnicy średnio ważonych ogólnokrajowych cen detalicznych i hurtowych dla lat 2000-2003 roku sprzedaży oleju napędowego przez (...) S.A. a cenami sprzedaży firmy H (...) odpowiednio za jeden liter w kwotach 0,18 zł dla miesiąca maja 2004r, 0,13 zł dla miesiąca lutego 2004r, 0,04zł dla miesiąca czerwca 2004r, 0,13zł i 0,20zł za jeden liter dla miesiąca marca 2004r, pomnożonych przez ilości litrów sprzedanego paliwa to jest 2. 632,78 zł. w miesiącu maju 2004 roku z zakupu 14.649 litrów, 4.129, 32 zł. w miesiącu lutego 2004 roku z zakupu 31.764 litrów, 3 913,30 zł. w miesiącu marcu 2004 roku z zakupu 24 tysięcy 652 litrów, 324 złote 84 grosze w miesiącu czerwcu 2004 roku z zakupu 8. 121 litrów, w kwocie 0,76zł za jeden liter dla października 2003 roku t/j 4 tysiące 111 złotych 60 groszy,
- dla J. W. (1) i H. L. w kwocie co najmniej 57.805,78 zł. pochodzącej z przeklasyfikowania olei opałowych na olej napędowy a wynikającej z różnicy pomiędzy ceną zakupu olei opałowych a ich sprzedażą jako olej napędowy to jest 73 grosze na każdym litrze produktu pomnożone przez łączną ilość produktu sprzedanego jako olej napędowy w ilości 84 . 596 litrów, polecił przyjąć, wprowadzić do dokumentacji księgowej firmy (...) sp. z o.o. faktury VAT poświadczające nieprawdę co transakcji zawartych w niżej wymienionych fakturach VAT z których wynikało, iż firma H (...) z siedzibą w W. dokonała sprzedaży do firmy Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. oleju napędowego podczas gdy w rzeczywistości wymienionych transakcji nie było gdyż sprzedano inny produkt

ropopochodny niż olej napędowy i tak polecił poświadczyć nieprawdę co do 7 niżej wymienionych w 7 fakturach VAT:

1	167/ HM/04	z dnia	18,06,2004	na sprzedaż oleju napędowego	8 121	litrów na kwotę	22 292,15 zł
2	123/ HM/04	z dnia	08,05,2004	na sprzedaż oleju napędowego	9 900	litrów na kwotę	27 779,40 zł
3	122/ HM/04	z dnia	07,05,2004	na sprzedaż oleju napędowego	4 749	litrów na kwotę	13 325,69 zł
4	075/ HM/04	z dnia	25,03,2004	na sprzedaż oleju napędowego	14 530	litrów na kwotę	39 353,05 zł
5	061/ HM/04	z dnia	10,03,2004	na sprzedaż oleju napędowego	10 122	litrów na kwotę	25 809,08 zł
6	037/ HM/04	z dnia	12,02,2004	na sprzedaż oleju napędowego	31 764	litrów na kwotę	79 441,76 zł
7	174/ HM/03	z dnia	23,10,2003r	na sprzedaż oleju napędowego	5410	litrów na kwotę	11814,36zł

tj. od czynu z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk przy zast. art. 12 kk

8. w okresie od 11 marca 2004 roku do 25 maja 2004 roku w W. K. i innych miastach działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1), H. L. i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej:

- dla siebie i Gospodarstwa Rolnego (...) s.c. T. i K. L. (1) w kwocie co najmniej 4.284,52 zł. wynikającą z różnicy cen pomiędzy rynkowymi oferowanymi przez PKN (...) a oferowanymi przez H & M H. L. t/j dla niżej wymienionych dostaw zgodnie z fakturami odpowiednio w cenach 2,79zł, 2,80zł, 2,55zł, 2,74zł a cenami dnia PKN (...) odpowiednio 2,88zł, 2,92zł, 2,70zł, 2,78zł co dało różnicę w cenie 0,09zł, 0,12zł, 0,15zł, 0,04zł,
- dla J. W. (1) i H. L. w kwocie co najmniej 32. 552,89 zł. pochodzącej z przeklasyfikowania olei opałowych na olej napędowy a wynikającej z różnicy pomiędzy ceną zakupu olei opałowych a ich sprzedażą jako olej napędowy to jest 73 grosze na każdym litrze produktu pomnożone przez łączną ilość produktu sprzedanego jako olej napędowy w ilości 44 . 593 litrów polecił przyjąć, wprowadzić do dokumentacji księgowej firmy Gospodarstwo Rolne (...)

faktury VAT poświadczające nieprawdę co transakcji zawartych w niżej wymienionych fakturach VAT z których wynikało, iż firma H (...) z siedzibą w W. dokonała sprzedaży do firmy Gospodarstwo Rolne (...) s.c. T.K. L. z siedzibą w K. oleju napędowego podczas gdy w rzeczywistości wymienionych transakcji nie było gdyż sprzedano inny produkt ropopochodny niż olej napędowy i tak polecił poświadczyć nieprawdę co do 4 niżej wymienionych faktur VAT:

1	143/ HM/04	z dnia	25,05,2004	na sprzedaż oleju napędowego	18 965	litrów na kwotę	52 984,42 zł	
2	125/ HM/04	z dnia	11,05,2004	na sprzedaż oleju napędowego	10 490	litrów na kwotę	29 434,94 zł	
3	062/ HM/04	z dnia	11,03,2004	na sprzedaż oleju napędowego	6 485	litrów na kwotę	16 535,45 zł	
4	168/ HM/04	Z dnia	18,06,2004	na sprzedaż oleju napędowego	8 653	litrów na kwotę		23 752,49 zł

tj. - od czynu z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk. w zw. z art. 12 kk

9. W okresie od 1 maja 2002 roku do 18 czerwca 2004 roku w W., W., K. i innych miastach wspólnie z J. W. (1), H. L., J. D. (1) i innymi osobami uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw w tym przestępstw skarbowych w obrocie produktami ropopochodnymi w tym wprowadzania do obrotu tych produktów jako pełnowartościowe paliwa do pojazdów silnikowych, polegających na uszczupleniu należności podatkowych z tytułu podatku VAT i podatku dochodowego, praniu brudnych pieniędzy oraz poświadczaniu nieprawdy w dokumentach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przy czym z popełnianych przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu

tj. - od czynu z art. 258 § 1 kk i 65 kk.

Kosztami procesu w zakresie uniewinnienia oskarżonego T. L. od zarzucanych mu czynów Sąd obciążył Skarb Państwa.

Tym samym wyrokiem Sąd **uniewinnił** oskarżoną **A. K. (1)** od zarzutu, że w dniu 28 kwietnia 2003 roku w Z. i W. działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej:

- dla siebie, firmy (...) z siedzibą w Z. i A. K. (2) w kwocie co najmniej 16.878,84 zł. wynikającej z różnicy średnich cen detalicznych pomiędzy sprzedażą oleju napędowego przez (...) S.A. a ceną sprzedaży firmy (...) odpowiednio za jeden litr w kwocie 0,66zł, dla miesiąca kwietnia 2003 roku pomnożoną przez ilości litrów sprzedanego paliwa to jest z zakupu 25.574 l,

- dla J. W. (1), firmy (...) i innych osób w kwocie co najmniej 18. 669,2 zł. pochodzącej z przeklasyfikowania olei opałowych i innych produktów ropopochodnych na olej napędowy a wynikającej z różnicy pomiędzy ceną zakupu olei opałowych a ich sprzedażą jako olej napędowy to jest średniej 73 grosze na każdym litrze produktu pomnożone przez łączną ilość produktu sprzedanego jako olej napędowy w ilości 25 . 574 litrów, będąc właścicielką firmy (...) poprzez wprowadzenie do dokumentacji księgowej firmy faktury VAT o numerze (...)/E. 28,04,2003r na sprzedaż do firmy (...) z/s w Z. oleju napędowego w ilości 25 574 litrów na kwotę 60.840,55 zł poświadczyla nieprawdę gdyż w rzeczywistości wymienionej transakcji nie było, a sprzedano inny produkt ropopochodny niż olej napędowy

tj. od przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 kk.

Kosztami procesu w tym zakresie Sąd obciążył Skarb Państwa.

Nadto Sąd **uniewinnił** oskarżonego **A. K. (2)** od zarzutu, że w dniu 28 kwietnia 2003 roku w Z. i W. działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej

- dla siebie, przedsiębiorstwa (...) z siedzibą w Z. i A. K. (1) w kwocie co najmniej 16 . 878, 84 zł. wynikającej z różnicy średnich cen detalicznych pomiędzy sprzedażą oleju napędowego przez (...) S.A. a ceną sprzedaży firmy (...) odpowiednio za jeden litr w kwocie 0,66zł, dla miesiąca kwietnia 2003 roku pomnożoną przez ilości litrów sprzedanego paliwa to jest z zakupu 25. 574 litrów,
- dla J. W. (1), firmy (...) i innych osób w kwocie co najmniej 18. 669, 2 zł. pochodzącej z przeklasyfikowania olei opałowych i innych produktów ropopochodnych na olej napędowy a wynikającej z różnicy pomiędzy ceną zakupu olei opałowych a ich sprzedażą jako olej napędowy to jest średniej 73 grosze na każdym litrze produktu pomnożone przez łączną ilość produktu sprzedanego jako olej napędowy w ilości 25 . 574 litrów, będąc osobą uprawnioną do wystawiania i przyjmowania faktur VAT poświadczyl nieprawdę co transakcji zawartej w fakturze VAT o numerze (...) z dnia 28,04,2003r na sprzedaż do firmy (...) z/s w Z. oleju napędowego w ilości 25.574 litrów na kwotę 60 840,55 zł podczas gdy w rzeczywistości wymienionej transakcji nie było gdyż sprzedano inny produkt ropopochodny niż olej napędowy

tj. od przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 kk.

Kosztami procesu w tym zakresie Sąd obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku złożyli prokurator oraz obrońca oskarżonego M. B. (1).

Obrońca oskarżonego M. B. (1) na podstawie art. 444 kpk oraz art. 425 §1 i 2 kpk zaskarżył wyrok w części dotyczącej skazania M. B. (1), tj. w zakresie punktu 1 sentencji orzeczenia w całości na korzyść oskarżonego i na podstawie art. 427 §1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 1 kpk wyrokowi temu zarzucił:

I. stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą – opisaną w art. 439 §1 pkt 8 kpk obrazę art. 17 §1 pkt 7 kpk wskutek skazania oskarżonego pomimo, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało wcześniej wszczęte i objęte postępowaniem IV K 662/07 Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi i toczy się,

II. niezależnie od powyższego zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił także na podstawie art. 427 §1 kpk oraz art. 438 pkt 1 kpk obrazę praw amaterialnego, a to art. 271 §1 w zw. z art. 271 §3 kk – wskutek jego błędnej wykładni i przyjęcia, że czyn ten może być popełniony w odniesieniu do wystawienia faktury VAT dokumentującej nieistniejące zdarzenie gospodarcze, w sytuacji gdy dokument o którym mowa wart. 271 §1 kk to dokument wystawiany (a nie „sporządzany”) przez osobę, której cechą jest wykonywanie pewnych funkcji mających znaczenie dla sfery publicznej, a pojęcie dokumentu użyte w treści art. 271 §1 kk jest węższe niżeli definicja zawarta w art. 115 §14 kk, co skutkuje wnioskiem, iż strona stosunku cywilnoprawnego, czy gospodarczego nie może być sprawcą przestępstwa z art. 271 §1 kk w zakresie sporządzonych przez nią dokumentów odnoszących się do zawarcia, zmiany lub ustania tego stosunku.

Podnosząc te zarzuty, na podstawie art. 427 §1 kpk, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez jego uchylenie i umorzenie postępowania, względnie uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu zabronionego, a jedynie z procesowej ostrożności o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator na podstawie art. 425 §1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych: T. L., A. K. (2) i A. K. (1) i w oparciu o przepis art. 438 pkt 2 i 3 kpk oraz co do uzasadnienia orzeczenia zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia, a mających wpływ na jego treść co do oskarżonych T. L., A. K. (2) i A. K. (1), a polegający na bezpodstawnym, błędnym i dowolnym przyjęciu, iż zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania w/w oskarżonym zarzucanych im czynów podczas gdy materiał dowodowy w postaci zeznań J. D. (1), J. W. (1), H. L., K. W., J. B., J. D. (2), J. U., L. G., R. M., H. K., J. K., Z. Ż., E. N., M. N. oraz zabezpieczonych dokumentów w powiązaniu z innymi dowodami w tym wyjaśnieniami samego oskarżonego T. L., A. K. (2), A. K. (1), oskarżonego C. L. oraz M. B. (1) oceniany prawidłowo zgodnie z zasadami wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego daje podstawy do uznania, iż T. L., A. K. (2) i A. K. (1) działali umyślnie obejmując świadomością wszystkie okoliczności mechanizmu przestępczego, co pozawala na przypisanie im zarzucanych aktem oskarżenia czynów,

II. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 394 §2 kpk i art. 410 kpk poprzez oparcie się przez Sąd w wyroku na dowodach z dokumentów wnioskowanych w akcie oskarżenia, pomimo że nie zostały one odczytane na rozprawie, ani uznane za ujawnione bez odczytania za zgodą stron, co spowodowało, że Sąd nie orzekał na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego w toku postępowania, a jedynie na jego fragmentach, co doprowadziło w istocie do błędnych ustaleń faktycznych,

III. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 kpk w zw. z art. 167 kpk i art. 366 §1 i 2 oraz art. 410 kpk a polegających na czynieniu ustaleń co do świadomości oskarżonego T. L., A. K. (2), A. K. (1) odnośnie właściwości zakupionego od J. W. (1) towaru przy przyjęciu, że oskarżyciel nie dopatrył się poświadczenia nieprawdy przez inne podmioty, bez przeprowadzenia w tym zakresie dowodów z akt głównych postępowania o sygn. V Ds. 6/06 nadzorowanego przez Prokuraturę Okręgową w Bielsku – Białej oraz pominięciu dowodu z akt o sygn. II K 233/13 Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim (V Ds. 52/12) oraz akt sygn. V Ds. 73/11 Prokuratury Okręgowej w Bielsku – Białej, których wynikają faktyczne motywy decyzji procesowych w odniesieniu do poszczególnych odbiorców towaru,

IV. obrazę przepisów postępowania, a to art. 424 kpk mających wpływ na treść orzeczenia w zakresie procesu podejmowania przez Sąd decyzji, a polegającą na braku właściwej dokumentacji argumentów przemawiających za przyjętym rozstrzygnięciem wobec braku wskazania konkretnych dowodów, które legły u podstaw czynionych ustaleń oraz braku zwartego wyводу obrazującego rozumowanie Sądu jak również przedstawiającego dokonywane przez Sąd oceny, przytoczenia zbiorczego dowodów i zbiorczego ich wartościowania co skutkowało utrudnieniem oceny zapadłego orzeczenia i godzi w prawo strony do możliwości poznania pełnej motywacji sądu.

Podnosząc te zarzuty, na zasadzie art. 437 §1 kpk, prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości co do oskarżonych T. L., A. K. (2) i A. K. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz co do uzasadnienia wyroku.

Wyrok w pkt. 2,3,4 odnośnie M. B. (1) oraz 7, 8 i 11 odnośnie C. L. uprawomocnił się.

Sąd Okręgowy zważył co następuje

Apelacja Prokuratora jest niezasadna i to w stopniu oczywistym. Żaden z podniesionych w niej zarzutów, nawet w najmniejszym zakresie, nie okazał się na tyle trafny, aby skutkowało uwzględnieniem wniosku o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Odpieranie zarzutów apelacji Prokuratora Sąd odwoławczy rozpocznie od zarzutu zgłoszonego **w pkt. 4.** Bezpodstawny jest zarzut naruszenia przepisu z art. 424 k.p.k. przez Sąd I instancji. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji szczegółowo przedstawił powody, dla których uniewinnił oskarżonych: T. L., A. K. (2), i A. K. (1). Należy podkreślić, iż Sąd I instancji sporządził staranne, szczegółowe, dokładne i obszernie uzasadnienie zaskarżonego wyroku, w którym odniósł się do wszelkich okoliczności związanych z zarzucanymi oskarżonym czynami i ich zachowaniami. Każdego z oskarżonych Sąd potraktował indywidualnie i odrębnie. W uzasadnieniu szczegółowo omówiono przeprowadzone dowody oraz wskazano jakie okoliczności i w jakim zakresie zostały wykazane w oparciu o jakie dowody. Bynajmniej nie dokonano zbiorczego przytoczenia dowodów tak jak to sugeruje apelujący. Nie zauważył bowiem Prokurator, że w rozważaniach dowodowych (zawartych zgodnie z regułami sporządzania uzasadnień wyroków po ustaleniach faktycznych) Sąd Rejonowy szczegółowo omawia każdy dowód przeprowadzony w niniejszej sprawie. Dowody te porównuje ze sobą, analizuje zmiany w kolejnych relacjach świadków, zestawia je z dowodami z dokumentów i wyjaśnieniami oskarżonych. Analiza ta jest wyjątkowo drobiazgową, a wnioski które z tej analizy Sąd wyciąga są logiczne i jasno przedstawione w pisemnych motywach uzasadnienia. Wywód Sądu Rejonowego oceniający materiał dowodowy jest przejrzysty i konkretny, spełnia najwyższe standardy sporządzania uzasadnień wyroków. Tym samym pozwala w pełni na przeprowadzenie kontroli instancyjnej przez Sąd Odwoławczy. Zarzut Prokuratora o „braku wskazania konkretnych dowodów, które legły u podstaw czynionych ustaleń” sugeruje, że Prokurator nie przeczytał obszernego uzasadnienia Sądu I instancji.

Również **drugi** z zarzutów apelacji Prokuratora jest całkowicie chybiony. Wbrew zarzutowi apelacji Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 7 listopada 2013r. (karta 8561 akt sprawy) na podstawie art. 394 § 1 i 2 kpk ujawnił bez odczytywania dowody z dokumentów zawnioskowanych do odczytania w akcie oskarżenia, a nadto dokumenty zawarte w załącznikach od 1-10 a opisane na karcie 4646. Na marginesie należy zauważyć, że autor apelacji była osobiście obecna na rozprawie w dniu 7 listopada 2013r. co jest odnotowane w protokole rozprawy.

Zupełnie niezrozumiały jest **trzeci** z zarzutów apelacji Oskarżyciela Publicznego. Po pierwsze Sąd Rejonowy nie poczynił ustaleń co do świadomości oskarżonych T. L., A. K. (2) i A. K. (1) odnośnie właściwości zakupionego od J. W. (2) towaru tylko i wyłącznie na tej podstawie, że oskarżyciel nie dopatrył się poświadczenia nieprawdy przez inne podmioty. Sąd I instancji szczegółowo wskazuje szereg dowodów i wyciągniętych z nich wniosków, które legły u podstaw ustalenia braku świadomości po stronie wszystkich trzech uniewinnionych oskarżonych. Uwaga Sądu Rejonowego o niekonsekwencji Prokuratury jest całkowicie marginalna i absolutnie nie miała decydującego wpływu na poczynienie ustaleń odnośnie świadomości (jej braku) u oskarżonych. Właściwie Sąd I instancji pozwolił sobie na pewien rodzaju komentarz dla postępowania organu oskarżycielskiego jednakże jest on zupełnie bez znaczenia dla kwestii winy lub niewinności oskarżonych w tej konkretnej sprawie. Zarzut nieprzeprowadzenia dowodów z akt spraw: V Ds. 6/o Prokuratury Okręgowej w Bielsku Białej, akt o sygn. II K 233/13 Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim i akt V Ds. 73/11 Prokuratury Okręgowej w Bielsku Białej tym samym jest niezrozumiały. Po pierwsze Sąd I instancji na rozprawie w dniu 5 września 2013r. (karta 8539) odczytał akt oskarżenia i wyrok wydany w sprawie II K 233/13 Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim. Po drugie natomiast zarzut nieprzeprowadzenia dowodów z pozostałych akt w/w śledztw tak naprawdę nie pozwala Sądowi Odwoławczemu odnieść się do niego merytorycznie. Mianowicie bowiem Prokurator nie wskazuje kogoś dotyczą w/w śledztwa i jakie decyzje procesowe tam zostały podjęte i w jaki sposób miałyby one rzutować na dowody przeprowadzone w niniejszej sprawie i ewentualnie w jaki sposób podważyć ustalenia dokonane przez Sąd I Instancji. Prokurator zgłaszając wspomniany zarzut w jakikolwiek sposób nie rozwija go i nie precyzuje w uzasadnieniu swojej apelacji. Na karcie 22 apelacji prokuratorskiej znajduje się jedynie czyste powielenie zarzutu 3 bez doprecyzowania i uszczegółowienia. Zatem nie wiadomo jakie dowody znajdujące się w aktach w/w spraw miałyby być na tyle istotne, że ich nieprzeprowadzenie w niniejszym postępowaniu karnym czyniłoby błędnym ustalenia Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim. Jeżeli zaś hipotetycznie przyjąć, że w aktach tych (znanych organowi oskarżycielskiemu z urzędu) znajdowały się jakieś dowody świadczące o winie oskarżonych to powstaje pytanie dlaczego Prokurator Okręgowy obecny podczas całego procesu na rozprawie przed Sądem Rejonowym w Wodzisławiu Śląskim nie wnioskował o przeprowadzenie dowodów obciążających oskarżonych, a zawartych we wspomnianych aktach. Zdaniem Sądu Okręgowego nie można czynić Sądowi I instancji zarzutu obraży art. 366 § 1 i 2 oraz 410 kpk na podstawie tak niedoprecyzowanego ogólnikowego zarzutu. By zarzut ten

mógł okazać się skuteczny apelujący winien wykazać jakie dowody mające związek z niniejszą sprawą znajdują się w aktach sprawy V Ds. 6/06, V Ds. 73/11 i II K 233/13 i w jaki sposób mogłyby one wpłynąć na ewentualną zmianę ustaleń faktycznych przyjętych przez Sąd Rejonowy. Winien wykazać w jaki sposób to ewentualne zaniechanie Sądu meriti miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Ponieważ apelujący tego nie uczynił, zgłosił jedynie ogólnikowy zarzut obrazy wspomnianych przepisów nie może on zostać uwzględniony i doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego wyroku.

Apelacja oskarżyciela publicznego w zakresie **zarzutu pierwszego** również nie wykazała skutecznie, aby ustalenia faktyczne w zakresie zarzutów z a/o postawionych T. L., A. K. (1) i A. K. (2) poczynione zostały w sposób bezzasadny, w szczególności, aby nie wynikały z żadnych dowodów, bądź były następstwem obrazy art. 7 lub 410 KPK. Sąd Okręgowy podjął całościową ocenę przebiegu postępowania w toku rozprawy głównej, w tym ocenę kompletności zgromadzenia materiału dowodowego oraz poprawności jego analizy. W jej konsekwencji nie ujawnił tego rodzaju okoliczności, które mogłyby dać podstawę do zakwestionowania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Słusznym w tej sytuacji będzie przypomnienie utrwalonego od lat poglądu, wyrażanego tak w doktrynie jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., tj. pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, wewnątrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej. Zarzut dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być więc skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszy zasady logicznego rozumowania, nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych" (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975 r., z. 9 poz. 84).

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy apelujący wykaże, że Sąd orzekający - oceniając dowody - naruszył zasadę logicznego rozumowania oraz nie uwzględnił przy ocenie materiału dowodowego wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje natomiast pod ochroną art. 7 k.p.k., i brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia.

Takich uchybień Sąd Rejonowy się nie dopuścił. W toku postępowania dowodowego na rozprawie głównej Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wykorzystał wszystkie istniejące możliwości dowodowej weryfikacji tez aktu oskarżenia. Sąd meriti odniósł się do wszystkich zagadnień dotyczących stanu faktycznego, a w konsekwencji i kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonym.

Nie sposób uznać, by dokonana przez Sąd meriti ocena materiału dowodowego była niewyczerpująca, dokonana z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, w szczególności jeżeli chodzi o ocenę dowodu z zeznań świadków J. W. (1), J. D. (1), J. K., Z. Ż., czy H. L.. Autor apelacji polemizując z rozstrzygnięciem zapadłym w pierwszej instancji, starał się wykazać, że Sąd meriti niesłusznie zdyskwalifikował dowody z zeznań tychże świadków, nadmiernie koncentrując się na wyjaśnieniach oskarżonego L., które nie powinny zostać obdarzone walorem wiarygodności.

Z uwagi na charakter tych dowodów, celowym w ocenie Sądu Okręgowego będzie zatem już na wstępie zaakcentowanie, iż podobnie jak w wielu tego typu sprawach, także i w tej, szczególną rolę odgrywała bezpośredniość postępowania dowodowego na rozprawie głównej. Sąd pierwszej instancji przeprowadził na rozprawie głównej dowody z wyjaśnień oskarżonych, a także zeznań świadków J. W. (1), J. D. (1), J. K., Z. Ż., czy H. L., oraz szeregu innych świadków. To właśnie ten bezpośredni kontakt stworzył właściwe warunki dla oceny ich wiarygodności. Sąd

odwoławczy natomiast, o ile nie przeprowadza uzupełniającego postępowania dowodowego, nie ma bezpośredniego kontaktu z tymi dowodowymi, których ocena była podstawą dokonanych przez Sąd meriti ustaleń włączonych do faktycznej podstawy wyroku. Pierwszorzędnym zadaniem sądu odwoławczego jest w tym przedmiocie kontrola, czy ocena dowodów, którą przeprowadził Sąd pierwszej instancji, mieści się w granicach oceny swobodnej, czy też nosi cechy oceny dowolnej.

W przekonaniu Sądu Okręgowego Sąd meriti do całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego podszedł z należytą uwagą i dokładnością, czego wyrazem jest uzasadnienie, odpowiadające w pełni wymogom z art. 424 k.p.k. Sąd meriti szczegółowo przeanalizował depozycje świadków J. W. (1), J. D. (1), J. K., Z. Ż., J. O., P. G. (1), P. G. (2), A. K. (3), czy H. L., i wnioski tej analizy zawarł w uzasadnieniu pisemnym, których nie sposób zanegować. Wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd meriti nie zdyskwalifikował całkowicie zeznań tych świadków złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Jedynie bardziej szczegółowo ich przesłuchał, konfrontując ich wersje z linią obrony oskarżonych. W zakresie w jakim korespondowały one z wyjaśnieniami oskarżonych zostały uznane przez Sąd za wiarygodne. Jak słusznie zauważył Sąd meriti zasadniczy problem rzutujący na kwestię winy bądź niewinności oskarżonego T. L. jak również A. K. (2) i A. K. (1) było ustalenie, czy materiał dowodowy jest wystarczający dla udowodnienia tezy, że oskarżony L. i oskarżeni K. mieli świadomość, iż nabywane od J. W. (1) paliwo nie stanowiło oleju napędowego, a olej opałowy.

Akt oskarżenia w odniesieniu do T. L. opierał się w głównej mierze na przyjęciu, że skoro J. K., Z. Ż. i J. D. (1) wiedzieli, że nabywają olej opałowy zamiast oleju napędowego to również T. L. taką wiedzę posiadał i na nielegalny proceder się godził. Akt oskarżenia opierał się zatem na zastosowanym przez Prokuratora uogólnieniu i wypowiedzi świadków: „odróżnienie paliwa oryginalnego było proste bo wynikało z ceny zakupu niższej niż rafineryjna” Jednakże jak słusznie podkreśla Sąd Rejonowy tak schematyczne uogólnienie nie jest wystarczające dla odrzucenia wersji oskarżonego T. L.. Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy czyni rozważania nad zeznaniami świadków Z. Ż. i J. K. i prawidłowo wywodzi wniosek, iż główną okolicznością, która ostatecznie naprowadziła świadków we własnej sprawie do przyznania się do winy była przede wszystkim nie najlepsza jakość kupowanego paliwa, która brana pod uwagę z niższą ceną uświadomiła im, że paliwo nie jest autentyczne. Sąd Rejonowy natomiast słusznie zauważył, że ani K., ani Ż. ani O. oraz firmy z nimi powiązane nigdy nie przeprowadzały transakcji z żadną z firm powiązanych z osobą T. L.. W pełni zatem uzasadniony jest wniosek, że świadomość świadków co do nieautentyczności paliwa pozostaje obojętna dla oceny prawnokarnej oskarżonego T. L.. Natomiast pracownicy oskarżonego L. (przesłuchani w sprawie jako świadkowie) nie zgłaszali ani złej jakości dostarczanego paliwa ani awarii pojazdów, czy sprzętu rolniczego. Sąd R. szczegółowo również przeanalizował zeznania J. W. (1) i wyciągnął z nich prawidłowy wniosek, że nie sposób na podstawie dowodu z tych zeznań wyprowadzić jednoznacznej tezy, iż oskarżony L. miał pełną świadomość iż w miejsce fakturowanego oleju napędowego otrzymuje olej opałowy lub inny produkt ropopochodny. Wersje świadka W., który był niekwestionowanym organizatorem całego nielegalnego proceduru ewaluowały w toku postępowania karnego. Jednakże Sąd Rejonowy sprostował zadaniu logicznej oceny zeznań tego świadka. Wyciągnął z nich prawidłowy wniosek, że z samego faktu sprzedaży oleju opałowego jako oleju napędowego i świadomości J. W. (1), H. L. i J. D. (1) nie można rozciągać na osobę oskarżonego. Świadek W. podkreślał, że nigdy nie powiedział oskarżonemu L., że sprzedaje mu olej opałowy w miejsce oleju napędowego. Z zeznań w/w świadków wynika, iż skutecznie wzbudzano w oskarżonym mylne wyobrażenie co do rodzaju dostarczanego produktu. Również zeznania J. D. (1), stanowiące jeden z filarów oskarżenia T. L. nie wytrzymały w konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym. Słuchany dwukrotnie na rozprawach świadek wskazał, że swoją wypowiedź ze śledztwa odnośnie oskarżonego L. oparł na przypuszczeniach i domysłach. Podkreślił, że nigdy nie był świadkiem rozmów T. L. z J. W. (1). Słusznie Sąd Rejonowy czynił ustalenia na podstawie zeznań J. D. (1) złożonych bezpośrednio na rozprawie gdyż jego zeznania ze śledztwa były bardzo ogólnikowe i enigmatyczne i stanowiły odpowiedzi na pytania co do poszczególnych firm. Wbrew zarzutowi apelacji relacja tego świadka nie stanowi wystarczającej podstawy do przypisania winy T. L.. Sąd Rejonowy w sposób przekonujący wartościował zeznania J. D. (1), uwzględnił zmiany w jego wypowiedziach i twierdzeniach, odniósł je do wyjaśnień tak oskarżonego jak i innego ważkiego świadka tj. J. W. (1).

Podkreślić należy co słusznie zauważa Sąd I instancji, że jeden raz zażądano atestu dostarczanego paliwa i taki atest otrzymano. Atest nie wykazał, by parametry paliwa świadczyły o tym, że kupowany produkt nie jest olejem napędowym, a olejem opałowym. Z zeznań świadków wynika zaś, że kierowcy cystern mieli zabronione okazywanie dokumentów i atestów sprzedawanego paliwa. Sama powinność zdawania sobie sprawy wobec niższych cen ze skutków podejmowanych zachowań nie oznacza, że tak jest w rzeczywistości. Możliwość przewidzenia skutku podejmowanych zachowań charakteryzuje nieumyślność i nie wystarcza nawet do przyjęcia zamiaru ewentualnego nie mówiąc już o zamiarze kierunkowym, który zarzuca oskarżonemu akt oskarżenia. Na aprobatę zasługuje stwierdzenie Sądu Rejonowego, że polityka zakupowa polegająca na wyborze najbardziej korzystnej oferty pod względem jakości i ceny jest zgodna z zasadą ekonomicznego i gospodarnego prowadzenia przedsiębiorstwa. Pracownicy T. L. wskazywali, że analizowano oferty dostaw różnych podmiotów, poszukiwano różnych dostawców i za każdym razem cena, jakość oraz warunki płatności były wyznacznikiem przy wyborze oferty co świadczy o niczym innym jak o racjonalnym działaniu przedsiębiorcy, który chce uniknąć generowania niepotrzebnych kosztów w związku z prowadzoną działalnością. Każdy przedsiębiorca stara się kupić produkty jak najtaniej przy zachowaniu dobrej jakości towaru. Fakt, iż T. L. właśnie takie wytyczne co do zakupu oleju napędowego dał swoim pracownikom bynajmniej nie świadczy o jego winie – tak jak chciałby tego autor aktu oskarżenia. W Polsce wraz ze zmianą ustrojową w 1989r. obowiązują wolny rynek, a ceny nie są sztywnie ustalone przez aparat państwowy.

Sąd Okręgowy podziela przekonanie Sądu meriti, że jako nieprawdopodobna (tak uwzględniając zasady doświadczenia życiowego, jak i logicznego rozumowania) wydaje się wersja stanowiąca podstawę aktu oskarżenia wskazująca na to, że oskarżony T. L. miał pełną świadomość, że kupuje olej opałowy jako olej napędowy. Gdyby oskarżony miał taki zamiar działałby ewidentnie na szkodę przedsiębiorstw, z którymi był powiązany gdyż wlewałby do baków maszyn i pojazdów rolniczych niepełnowartościowe paliwo wiedząc, że w najbliższej przyszłości będzie to skutkowało awariami tego sprzętu i koniecznością drogich napraw. W sprawie nie pojawili się żadni świadkowie mogący potwierdzić, że istniało porozumienie między oskarżonym L., a J. W. (1), czy H. L. i by oskarżony L. świadomie godził się na to, by z tego nielegalnego procederu J. W. (1) osiągał korzyści majątkowe. Tymczasem jak słusznie ustalił Sąd Rejonowy, zamiaru w postaci „dolus directus coloratus” nie można się ani domyślać ani domniemywać. Domyśły takich osób jak J. W. (1), J. D. (1), Z. Ż. czy J. K. – które stanowiły podstawę skierowania przeciwko oskarżonemu T. L. aktu oskarżenia i jego tymczasowego aresztowania nie są wystarczające, by uznać że oskarżony T. L. działał z zamiarem kierunkowym popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Przyjęcie zamiaru musi przecież opierać się na pewnym, stanowczym ustaleniu że skutek przestępstwa jest w pełni akceptowany przez oskarżonego, a nie jedynie możliwy do wyobrażenia.

W kontekście tychże okoliczności absurdalne jest twierdzenie apelującego oskarżyciela publicznego, że materiał dowodowy w pełni wykazał winę oskarżonego T. L.. Wyjaśnień oskarżonego L., które są logiczne i spójne, nie są w stanie podważyć skrótowe i niekonsekwentne zeznania świadków J. W. (1), J. D. (1) czy H. L.. Nie można tracić z pola widzenia chociażby faktu, że składali oni swoje zeznania i wyjaśnienia na różnych etapach procesu kiedy ich role procesowe się zmieniały, a treść składanych zeznań mogła mieć wpływ na decyzje procesowe, które wobec nich podejmował organ prowadzący śledztwo. Dlatego też nie sposób z góry przyjąć – tak jak to czyni apelujący – że ich zeznania ze śledztwa stanowią obiektywną, prawdziwą wersję wydarzeń, świadczącą o winie T. L.. W apelacji nie przedstawiono w tym zakresie żadnych merytorycznych argumentów, ograniczając się jedynie do polemiki z ustaleniami Sądu I instancji.

Zważyć również należy, iż Sąd I instancji przeprowadził szereg dowodów z urzędu, chcąc potwierdzić i znaleźć przekonujące dowody na prawdziwość tego aktu oskarżenia. Dowody te jednakże do tego się nie przyczyniły, a wręcz przeciwnie na kolejnych etapach postępowania dowodowego coraz bardziej bezzasadnym czyniły zarzuty aktu oskarżenia skierowanego przeciwko T. L..

Tak w zarzutach, jak też w uzasadnieniu skargi apelacyjnej, apelujący nie wykazał naruszenia przez Sąd meriti zasad prawa w trakcie ich bezpośredniego stosowania w toku rozprawy głównej, które mogłoby rodzić wątpliwości co do dokonania błędnych ocen dowodowych lub dokonywania ustaleń w oparciu o fakty których prawdziwość budziła

wątpliwości. Sąd Okręgowy nie znalazł jakichkolwiek podstaw do uznania, by ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny został ustalony błędnie.

Uwzględniając powyższe Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że nie doszło do popełnienia przestępstw zarzucanych oskarżonemu T. L..

Podobnie rzecz się ma z zarzucanym oskarżonym **A. K. (2) i A. K. (1)** przestępstwem z art. 271 § 1 i 3 k.k.

W tym miejscu należy zaznaczyć że apelacja Prokuratora odnośnie tych oskarżonych jest w wysokim stopniu lakoniczna i ogólnikowa. Mimo iż oskarżeni K. nie znali się z oskarżonym T. L., nie współpracowali na płaszczyźnie gospodarczej ze sobą to apelacja oskarżyciela publicznego podnosi wspólny zbiorczy zarzut błędnej oceny materiału dowodowego odnośnie wszystkich trzech oskarżonych skutkującej błędem w ustaleniach faktycznych. Natomiast zupełnie inne dowody zgodnie z uzasadnieniem aktu oskarżenia miały wskazywać na winę oskarżonego T. L., a zupełnie inne na winę oskarżonego A. K. (2) i oskarżonej A. K. (1). Zarzucono im przecież zupełnie niepowiązane ze sobą zachowania. Nie działali wspólnie i w porozumieniu ze sobą. Jedynym wspólnym elementem był zakup paliwa od J. W. (1). Tymczasem nawet jeżeli spojrzeć się na sposób redakcji zarzutu i apelacji oskarżyciela publicznego to trudno wyodrębnić z tak sformułowanego zarzutu, które to dowody – rzekomo błędnie ocenione przez Sąd I instancji- zdaniem oskarżyciela miałyby świadczyć o winie A. K. (2) i A. K. (1). W uzasadnieniu apelacji również brakuje wskazania, które to dowody świadczące o winie oskarżonych K. zostały ocenione nielogicznie, pobieżnie, czy też niezgodnie z zasadami doświadczenia życiowego. Przecież z samego faktu, że oskarżony A. K. (2) był potentatem na rynku paliwowym i współpracował z oskarżonym M. B. (1) nie można wywodzić wniosku (a taki wywodzi autor apelacji) że był świadomy tego, że dokonując jednorazowej transakcji w dniu 28 kwietnia 2003r. zakupu paliwa od J. W. (1) kupił olej opałowy zamiast oleju napędowego.

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim w sposób szczegółowy ustalił przebieg tej jednorazowej transakcji. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku opisał dokładnie jej przebieg, łącznie z rozmowami jakie prowadzili wówczas A. K. (2) i J. W. (1) i okoliczności tego zakupu oraz fakt, że od tej pory J. W. (1) nie był już skłonny handlować olejem z A. K. (2). Sąd Rejonowy wskazał dowody na podstawie, których stan faktyczny odnośnie tej transakcji ustalił. Przeprowadził analizę tych dowodów i wyciągnął z nich stosowne wnioski. Prokurator w swej apelacji nie podważa tych konkretnych ustaleń mianowicie odnośnie przebiegu transakcji. Stawia natomiast zarzut, że mimo tak ustalonych okoliczności A. K. (2) miał świadomość nielegalności transakcji gdyż współpracował z M. B. (1) i był obeznany w handlu olejem napędowym. Jednocześnie Prokurator nie wskazuje konkretnych dowodów, które miałyby świadczyć iż A. K. (2) przeprowadzając transakcję w dniu 28 kwietnia 2003r. miał świadomość że kupuje olej opałowy, a nie olej napędowy. Twierdzenia apelującego odnośnie świadomości oskarżonego są jedynie przyjętą tezą, która była podstawą wniesienia aktu oskarżenia przeciwko A. K. (2). Jednakże teza ta została w sposób skuteczny obalona w postępowaniu dowodowym, które przeprowadził Sąd I instancji. Argumentacja Sądu Rejonowego jest logiczna, a ocena dowodów wszechstronna. Sąd wykazał dlaczego nie sposób przypisać winy oskarżonemu K..

Jeszcze bardziej pobieżny i ogólnikowy jest zarzut apelacji dotyczący uniewinnienia oskarżonej A. K. (1). Tymczasem Sąd Rejonowy w dobitny i rzeczowy sposób wskazał dlaczego dowody zgromadzone w sprawie nie pozwalają uznać oskarżonej A. K. (1) winną popełnienia zarzucanego jej czynu. Sąd wskazał w uzasadnieniu wyroku dlaczego A. K. (1) nie miała świadomości co do rodzaju substancji ropopochodnej zakupionej od J. W. (1) w dniu 28 kwietnia 2003r. A. K. (1) nie prowadziła żadnych rozmów negocjacyjnych z J. W. (1). Cała transakcja była przeprowadzona przez męża A. K. (1). J. W. (1) w ogóle nie znał A. K. (1) i nigdy z nią nie rozmawiał. A. K. (1) zajmowała się prowadzeniem domu i wychowywaniem dzieci. Porządkowała jedynie faktury i podpisywała je, bądź weryfikowała płatności. Robiła to w miejscu swojego zamieszkania czyli w Z. przy ul (...), a więc pod innym adresem niż baza, która była usytuowana w Z. J. 3c. Logicznym jest zatem wniosek Sądu Rejonowego, iż skoro odbiór faktury poświadczył własnoręcznym podpisem A. K. (2) to oskarżona A. K. (1) segregując dużą liczbę dokumentów zupełnie nieświadomie załączyła i tą (objętą aktem oskarżenia) fakturę. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, że pewnie nawet nie zwróciła uwagi ani na sprzedawcę, ani na cenę gdyż to nie ona wyszukiwała klientów, nie ona analizowała ceny. Ufała swojemu mężowi, bazowała na jego wiedzy i doświadczeniu życiowym. Nie sposób zatem przyjąć – tak jak chciałby tego autor apelacji –

że A. K. (1) może ponosić odpowiedzialność karną tylko z tego tytułu, iż była właścicielem firmy (...), mimo iż nie brała czynnego udziału w prowadzeniu tej firmy, a tym bardziej w przeprowadzeniu transakcji, której dotyczy zarzut aktu oskarżenia. Sam fakt bycia właścicielem firmy nie przesądza od razu o winie. Argumentacja Sądu Rejonowego która legła u podstaw aktu oskarżenia jest przekonująca i logiczna.

Skarżący zarzucając wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych odnośnie podstaw uniewinnienia oskarżonych K. nie podnosi zarzutu dokonania niewłaściwej oceny konkretnych dowodów. Z samej treści zarzutu I wynika jedynie, że skarżący nie zgadza się z poczynionymi ustaleniami faktycznymi odnoszącymi się do oskarżonych A. i A. K. (2). Taki sposób sformułowania zarzutów uznać należy za niewystarczający dla podważenia zasadności zaskarżonego wyroku skutkującego jego zmianą bądź uchYLENIEM. Prokurator w swej apelacji podjął jedynie swoistą polemikę z dokonaną przez Sąd I instancji oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Przedstawiając swoją ocenę dowodów Prokurator jednocześnie nie wykazał, żeby dokonana przez Sąd I instancji ocena konkretnych dowodów była niespójna czy nielogiczna.

W tym stanie rzeczy - mając na uwadze całokształt omówionych wcześniej okoliczności - Sąd Okręgowy, uznając apelację Prokuratora za bezzasadną, zaskarżony wyrok w części uniewinniającej oskarżonych T. L., A. K. (1) i A. K. (2) utrzymał w mocy. Podstawę prawną wyroku stanowi art. 437 § 1 k.p.k.

Orzeczenie o kosztach sądowych znajduje swe oparcie w art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 kpk i w zw z art. 634 k.p.k. Oskarżony T. L. był reprezentowany w toku rozprawy odwoławczej przez 2 obrońców. Jednakże norma art. 616 ust. 2 kpk pozwala na zwrot kosztów poniesionej obrony świadczonej przez jednego obrońcę. Zatem Sąd Odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa zwrot kosztów ustanowienia jednego obrońcy w sprawie przy czym przyznał dwukrotną stawkę przewidzianą rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie z uwagi na zawiły charakter sprawy dotyczący tego oskarżonego i wielość postawionych mu zarzutów. Zwrot od Skarbu Państwa kosztów poniesionych na obronę w postępowaniu odwoławczym zasądzono także na rzecz A. K. (1) i A. K. (2), przy czym w stawce podstawowej.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. B. (1) nie zasługuje na uwzględnienie gdyż ani pierwszy z podniesionych zarzutów, ani drugi nie jest zasadny.

Sąd Odwoławczy nie dopatrył się zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 kpk w stosunku do oskarżonego M. B. (1) gdyż wbrew wywodom apelacji obrońcy postępowanie karne o czyny, za które M. B. (1) został skazany zaskarżonym wyrokiem nie zostało wcześniej wszczęte w sprawie, która obecnie toczy się przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi sygn. akt. IV K 662/07. (ustalenia dokonane przez Sąd Odwoławczy pozwoliły stwierdzić, iż na chwilę wydawania wyroku przez Sąd Odwoławczy postępowanie karne w sprawie IV K 662/07 nadal było w toku, a wyrok w nim – nawet nieprawomocny- nie zapadł).

Oczywiście rację ma obrońca podnosząc, że w obu postępowaniach tj. tym które toczy się w sprawie IV K 662/07 przed Sądem Rejonowym dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi i w niniejszym postępowaniu zarzucono oskarżonemu M. B. (1) aktem oskarżenia te same zachowania stanowiące zdaniem Prokuratora czyn zabroniony. W obu bowiem sprawach M. B. (1) zarzucono czyn ciągle polegający na poświadczeniu nieprawdy w dokumentach mających znaczenie prawne w postaci faktur VAT w odniesieniu do transakcji obrotu paliwem oraz źródła jego pochodzenia. Mianowicie nierzetelne faktury : 212/E z dnia 10.03.2003r. , 346/E z dnia 5.05.2003r. i 2/03/S z dnia 7 .02.2003r. i 1/03/S z dnia 7 .02.2003r. , - za które w niniejszej sprawie oskarżony został skazany - stanowią element czynu zarzucanego M. B. (1) w sprawie IV K 662/07 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Łodzi Śródmieściu. Są one konkretnie wymienione w punkcie VI aktu oskarżenia (k. 6507 tom XXXIV) w którym Prokuratura Okręgowa w Łodzi zarzuca M. B. (1) popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 kk, 294 § 1 kk, **271§ 1 i 3 kk** w zw z art. 11 § 2 kk 12 kk w zw z art. 65 kk.

Wyrok w sprawie IV K 662/07 do tej pory nie zapadł, zatem nie może być mowy o przeszkodzie procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej. W takim wypadku należy rozważyć kwestię zawisłości sprawy, na którą powołuje się obrońca w apelacji i ocenić która sprawa „zawisła” wcześniej.

Zawisłość sprawy oznacza, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, jeżeli wcześniej wszczęte toczy się co do tego samego czynu tej samej osoby, a więc gdy zachodzi tożsamość podmiotowo-przedmiotowa. Trafnie zauważa się w literaturze, że trudno przyjąć, by z powodu jednego przestępstwa przysługiwało oskarżycielowi kilka skarg do sądu, a skoro nie może się toczyć o to samo kilka procesów sądowych, to nie można też przyjąć, aby dopuszczalne było prowadzenie kilku postępowań przygotowawczych. Dlatego przepis statuujący tę przesłankę nie czyni pod tym względem żadnej różnicy między postępowaniem sądowym, a postępowaniem je poprzedzającym (W. D., Prawo..., 1999, s. 159). Dlatego też należy przyjąć, że zawisłość sprawy powstaje z momentem przekształcenia się postępowania in rem w postępowanie in personam w związku z pojawieniem się podejrzanego w rozumieniu art. 71 § 1 kpk. (tak też J. G., S. S. w Komentarzu do art.17 Kodeksu postępowania karnego publ. LEX stan prawny na dzień 1 marca 2013r.) W ten sam sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 czerwca 2013r. II KK 135/13, LEX nr 1321738: „Zawisłość sprawy rozpoczyna się z chwilą skierowania postępowania przeciwko konkretnej osobie, a więc z chwilą przedstawienia jej zarzutów, wraz z pojawieniem się w postępowaniu podejrzanego w rozumieniu art. 71 § 1 k.p.k.”

Analiza akt obydwu spraw karnych - o sygnaturze IV K 662/07 prowadzonej przed Sądem Rejonowym dla Łodzi Śródmieścia (przebieg postawienia zarzutów M. B. (1) w tej sprawie wynika z załączników dołączonych do sprawy głównej) oraz o sygnaturze II K 75/08 prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Wodzisławiu Śląskim - wskazuje jasno, że przeciwko M. B. (1) równolegle prowadzono dwa postępowania karne obejmujące te same zachowania. Nietrafnie natomiast wskazano w apelacji, że wadą jest dotknięte postępowanie prowadzone przed Sądem Rejonowym w Wodzisławiu Śląskim.

Zgodnie z treścią art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza wówczas, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone, albo wcześniej wszczęte toczy się. Zakaz ten służy wyeliminowaniu tego rodzaju nieprawidłowej sytuacji, gdy równolegle i niezależnie od siebie toczą się dwa postępowania o ten sam przedmiot. Nie ulega wątpliwości, że zawisłość sprawy rozpoczyna się z chwilą skierowania postępowania przeciwko konkretnej osobie, a więc z chwilą przedstawienia jej zarzutów, wraz z pojawieniem się w postępowaniu podejrzanego w rozumieniu art. 71 § 1 k.p.k. Innymi słowy, w świetle ww. przepisu prawidłowy jest proces wcześniej wszczęty, natomiast proces wszczęty później od początku jest dotknięty wadą prawną i z tego powodu podlega umorzeniu (por.: Kodeks Postępowania Karnego. Komentarz. Tom I, pod red. P. Hofmańskiego, wyd. 3, Warszawa 2007, str. 158, wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 września 2011 r., II KK 196/11, Lex Nr 960524; z dnia 9 października 2008 r., V KK 252/08, R- OSNKW 2008, Nr 1, poz. 1992).

W przypadku M. B. (1) w sprawie, która toczyła się w Prokuraturze Okręgowej w Łodzi obecnie objętej postępowaniem sądowym IV K 662/07 po raz pierwszy zarzuty postawiono oskarżonemu B. w dniu 16 marca 2006r. w tym zarzut z art., 271 § 1 kk. w zw z art. 12 kk polegającym na poświadczeniu nieprawdy w fakturach VAT co do okoliczności mających znaczenie prawne to jest zaistnienia transakcji obrotu paliwem w postaci oleju napędowego oraz źródła jego pochodzenia w okresie od grudnia 2003r.do maja 2005. Oskarżonemu ogłoszono zarzuty, a następnie przesłuchano w dniu 16 marca 2006r. Stąd też doszło do wszczęcia postępowania w fazie In personam, ale tylko odnośnie wskazanego w zarzucie okresu. Dopiero w dniu **12 lutego 2007r.** doszło do kolejnej zmiany zarzutów. W zakresie zarzutu z art. 286 § 1 kk w zw z art. 294 § 1 kk 271 § 3 kk w zw z art. 11 § 2 kk i 12 kk nie zmieniono czasookresu jednakże uzupełniono opis czynu o kolejne zachowania mieszczące się w jego ramach czasowych o nowe firmy i nowe transakcje polegające na poświadczaniu nieprawdy co do zaistnienia zdarzeń gospodarczych które dokumentowały, w tym transakcje z firmą H (...) oraz o transakcje z firmą "C. & C." dotyczące faktur (...) z dnia 10.03.2003r. , 346/E z dnia 5.05.2003r. i 2/03/S z dnia 7 .02.2003r. i 1/03/S z dnia 7 .02.2003r. Tymczasem już wcześniej bo w dniu **11 grudnia 2006r.** Prokuratura Okręgowa w Bielsku Białej w sprawie V Ds. 6/06/s ogłosiła zarzuty M. B. (1) w tym również dotyczące faktur (...) z dnia 10.03.2003r. , 346/E z dnia 5.05.2003r. i 2/03/S z dnia 7 .02.2003r. i 1/03/S z dnia 7 .02.2003r. Zarzuty dotyczyły czynów z art. 271 § 1 i 3 kk w zw z art. 12 kk.

Zestawienie dat pokazuje, że M. B. (1) wcześniej postawiono zarzuty dotyczące faktur (...) z dnia 10.03.2003r. , 346/E z dnia 5.05.2003r. i 2/03/S z dnia 7 .02.2003r. i 1/03/S z dnia 7 .02.2003r w postępowaniu V Ds. 6/06/s prowadzonym przez Prokuraturę Okręgową w Bielsku Białej. Zatem Prokuratura Okręgową w Łodzi w dniu 6 marca 2007r. rozszerzając czasokres zarzutu postawionemu oskarżonemu B. od stycznia 2003r. i uzupełniając go o zachowania oskarżonego dotyczące w/w faktur (...) z dnia 10.03.2003r. , 346/E z dnia 5.05.2003r. i 2/03/S z dnia 7 .02.2003r. i 1/03/S z dnia 7 .02.2003r naruszyła zasadę „litis pendens”. Na chwilę bowiem uzupełnienia zarzutów istniała przeszkoda procesowa w postaci wcześniej postawionych zarzutów dotyczących tych samych zachowań oskarżonego M. B. (1). Przypomnieć, należy jeszcze raz, że negatywna przesłanka procesowa lis pendens (art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.) oznacza, iż nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby wcześniej wszczęte toczy się. Stan zawisłości sprawy, jako przeszkoda prawna prowadzenia postępowania związany jest ze względami ekonomiki procesowej i powstaje z chwilą wejścia postępowania przygotowawczego w fazę in personam.

Nie zmienia zapatrywania Sądu Okręgowego fakt, iż od samego początku zarzut postawiony oskarżonemu B. przez Prokuraturę w Ł. w sprawie VI Ds. 66/04 dotyczył czynu ciągłego. Oczywiście rację ma obrońca gdy twierdzi, że czyn ciągły został uznany w przepisie art. 12 kk jako jeden czyn zabroniony i stanowi z punktu widzenia procesu jednolitą całość. Jednakże granice czynu ciągłego wyznacza początek pierwszego i zakończenie ostatniego z zachowań. Z porównania zaś dat i zakresów wydawanych przez obie Prokuratury Okręgowe zarzutów stawianych M. B. (1) wynika, iż Prokuratura Okręgową w Łodzi do dnia 6 marca 2007r. prowadziła postępowanie karne przeciwko M. B. (1) określone ramami czasowymi od grudnia 2003r. do maja 2005. Stąd też Prokuratura Okręgową w Bielsku Białej w sprawie V Ds. 6/06/s mogła – bez przeszkody procesowej – wszcząć i prowadzić postępowanie karne przeciwko M. B. o czyny popełnione w dniach: 10 marca 2003, 5 maja 2003 i 7 lutego 2003, nie mieściły się one bowiem w ramach czasowych wspomnianego wyżej czynu ciągłego. Orzeczenia Sądu Najwyższego, które powołuje obrońca w apelacji odnoszące się do art. 12 kk dotyczą zupełnie innych stanów faktycznych niż zaistniały w niniejszej sprawie dlatego nie mogą stanowić podstawy podjęcia decyzji procesowej w kierunku postulowanym przez apelującego. Reasumując Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego że odnośnie czynów popełnionych przez M. B. (1), a ujętych w pkt. 1 zaskarżonego wyroku nie zaistniała bezwzględna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt. 7 kpk w postaci zawisłości sprawy.

Nie zasługuje na uwzględnienie również drugi z zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego. Wbrew wywodom apelacji Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy prawa materialnego uznając zachowania oskarżonego M. B. (1) za przestępstwa z art. 271 § 3 kk w zw z art. 12 kk.

Problem poruszony przez obrońcę w apelacji wywołuje liczne kontrowersje w orzecznictwie. W istocie bowiem w wyroku z dnia 25 października 2001r. III KKN 76/99, OSNKW 2002, nr 1-2 poz 8 Sąd Najwyższy przyjął, iż wystawienie faktury nie może być przedmiotem przestępstwa z art. 271 kk. Jednakże w uchwale składu 7 sędziów z dnia 30 września 2003r. I KZP 22/03 Sąd Najwyższy stwierdził, że skoro faktura VAT dokumentuje okoliczności istotne dla prawa publicznego i wywołuje konsekwencje publicznoprawne na równi z niektórymi dokumentami wystawionymi przez organy administracji państwowej, a uprawnienie określonych podmiotów do jej wystawienia płynie wprost z ustawy, to wystawca takiej faktury jest inną osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu w rozumieniu art. 271 § 1 kk. Ten pogląd ostatecznie przyjął się i jest aprobowany w orzecznictwie sądowym . Sąd Okręgowy w Gliwicach w pełni go akceptuje uznając że uprawnienie do wystawienia faktury VAT powstaje z momentem rejestracji danej osoby jako podatnika podatku od towarów i usług. O ile kwestia ta wydaje się być już ostatecznie przesądzona to pozostaje jeszcze ustosunkować się do kwestii zbiegu art. 271 kk z przestępstwem karnoskarbowym z art. 62 § 2 kks. Obrońca w swej apelacji odwołuje się do poglądu wyrażonego w ostatnio powołanej uchwale Sądu Najwyższego, iż art. 62 § 2 lub 5 kks stanowi lex specialis w stosunku do art. 271 § 1 lub 3 kks jeżeli czyn godzi w obowiązek podatkowy. Gdyby zaakceptować ten pogląd w istocie w niniejszej sprawie mielibyśmy do czynienia jedynie z przestępstwem karnoskarbowym z art. 62 kks które uległo już przedawnieniu. Jednakże Sąd Okręgowy w Gliwicach w tym przedmiocie akceptuje pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale w składzie 7 sędziów z dnia 24 stycznia 2013 r. (sygn. I KZP 19/12, OSNKW 2013/2/13), w której stwierdzono, że reguły

wyłączania wielości ocen nie mają zastosowania do idealnego zbiegu przestępstwa i przestępstwa skarbowego, o którym mowa w art. 8 § 1 k.k.s. Również Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 8 sierpnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt. II Aka 200/14, LEX 1500762 wyraził zdanie że: **„Wystawienie nierzetelnej faktury jest przestępstwem skarbowym z art. 62 § 2 k.k.s. stanowiącym lex specialis w stosunku do przepisu art. 271 § 1 k.k., jednakże w myśl przepisu art. 8 § 1 k.k.s. wykluczone jest w takim przypadku wyparcie na zasadzie specjalności przepisu k.k. przez przepis k.k.s. Tym samym konieczne i prawidłowe staje się orzeczenie o winie i karze zarówno za przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s., jak i za występki z art. 271 § 1 albo 3 k.k., a następnie wydanie rozstrzygnięć o wykonaniu kar, stosownie do przepisów art. 8 § 2 i 3 k.k.s.”**

Stanowisko to jest logiczne i zasługuje na pełną aprobatę. Tym samym orzeczenie Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim skazujące oskarżonego M. B. (1) jedynie za czyn z art. 271 § 1 kk było słuszne i prawidłowe. W niniejszej sprawie bowiem po pierwsze nie postawiono oskarżonemu M. B. (1) zarzutów z art. 62 kks , a po drugie na chwilę obecną (tak zresztą jak na chwilę wydawania wyroku przez Sad I instancji) występki karnoskarbowy uległ przedawnieniu.

Zgodnie treścią art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s.w zw z art. art. 44 § 5 k.k.s., termin przedawnienia karalności ewentualnych przestępstw skarbowych popełnionych przez M. B. (1) miałyby ulec przedawnieniu odpowiednio w dniu 5 maja 2013 r. i w dniu 7 lutego 2013r. Stąd też skazanie przez Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim M. B. (1) jedynie za występki z art. 271 § 3 kk popełnione w ciągu przestępstw było prawidłowe. Po pierwsze nie było skargi oskarżyciela publicznego w zakresie czynu z art. 62 § 2 kks, po drugie nastąpiło przedawnienie karalności w tym zakresie. Natomiast umorzenie postępowania o czyny przypisane oskarżonemu M. B. (1) (o co zdaje się w efekcie wnosić obrońca) przy przyjęciu że stanowią one jedynie występki karnoskarbowy, który uległ przedawnieniu nie może znaleźć uznania z powodu przyczyn wskazanych wyżej. Aktualnie obowiązujące stanowisko Sądu Najwyższego i S. Apelacyjnych przywołane wyżej – a w pełni aprobowane przez Sąd Okręgowy - pozwala uznać skazanie M. B. (1) w takim zakresie jak uczynił to Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim za słuszne i odpowiadające przepisom prawa.

Tym samym Sąd Odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu obrazy prawa materialnego. Stąd też utrzymano w mocy zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego M. B. (1).

Odnosząc się do orzeczonej kary należy przyjąć, że wymierzona została przez Sąd I instancji po rozważeniu szeregu okoliczności mających wpływ na jej wymiar. Nie można uznać jej za rażąco surową, a wręcz przeciwnie wymierzona kara 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona z warunkowym zawieszeniem na okres próby trzech lat i kara grzywny 100 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł jest karą łagodną jeśli weźmie się pod uwagę, że występki z art. 271 par. 3 kk jest co do zasady zagrożony karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat. Wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia dobitnie świadczy o tym, że Sąd I instancji wziął pod uwagę wszystkie okoliczności łagodzące i należycie je uwzględnił przy wymiarze kary decydując się na orzeczenie kary . Sąd podkreślił w pisemnych motywach wyroku w jaki sposób na rodzaj i wysokość kary wpłynął stopień zawinienia oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości. Sad znalazł również powody by zastosować wobec oskarżonego M. baja dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności. W tym kontekście orzeczona kara jest karą sprawiedliwą, która winna stanowić dla oskarżonego dostateczną dolegliwość i wdrożyć go w przyszłości do przestrzegania porządku prawnego.

Jednocześnie obciążono oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego: opłatą za II instancję w kwocie 380 zł i wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 10 zł. po myśli art. 636 par. 1 kpk jako, że wniesiony w jego imieniu środek odwoławczy nie został uwzględniony.